

Filipos

David Kubánek

Filipos se narodil dlouhé roky před příjezdem Thaliona sjednotitele. Slavná Eldebranská říše byla rvaná na kusy chtivými šlechtici, bažícími urvat co největší kus, bez ohledu na cenu, bez ohledu na čí stranu se v další bitvě postaví. Mocné skřetí voje dobývaly jedno lendorské město za druhým. Postupně, jedna po druhé, byly ničeny rozdrobené zemičky Lendoru.

Právě v této divoké neutěšené době se Filipos narodil. Na svět ho přivedla kněžna Theodora, manželka knížete Lanestra, pána Trojvodí. Trojvodí, území v dnešním severním Keledoru, bylo v té době svobodným knížectvím.

Filipos už od velmi útlého věku projevoval silné magické nadání. Byl obzvláště silným magickým vřídlem. Nedělalo mu problém nechat předměty kolem sebe levitovat, zapálit kámen a podobně. Jeho nesporného talentu si všimli samotní Tři čarodějové a tak se mladý Filipos dostal do úžasného Amiru, centra tehdejší magie a moudrosti. Naučil se usměrňovat svůj talent, naučil se jej využívat naplno. Ještě dlouho po jeho smrti se říkalo, že kdyby mu bylo dáno více času, dozajista by se mohl bok po boku postavit k Aldilovi, Roenovi a Vienenovi.

Na panství jeho rodu, jehož se mezitím ujal o rok starší bratr Juraj, zaútočili skřetí hordy. Neváhal a vydal se svému bratru na pomoc. Jeho magie byla strašlivá a kosila skřety a další přísluhovače temnot po desítkách. Byla to velkou měrou Filiposova zásluha, že se knížectví ubránilo. V této době se taktéž seznámil s Naramien, nádhernou hnědovláskou, jejíž krása se v jeho očích nevyrovnalo nic. Snad krom jejího talentu. Naramien byla čarodějkou ve službách Eldebranských rytířů a valkýr.

Jejich přátelství rychle přerostlo v silnou lásku se vším všudy. Oba prožívali v této době svá nejšťastnější léta, ale ani jediný z nich ještě netušil, že brzy bude všemu konec. Skřetí voje opět zaútočili na Trojvodí a Filipos cítil povinnost pomoci svému bratrovi čelit nebezpečí. Díky Naramien se bitvy zúčastnilo i mnoho Eldebranských rytířů a valkýr, díky Filiposovi mnoho amirských čarodějů.

Došlo k velkolepé bitvě na hranicích knížectví. Na pláních s příznačným názvem Vítězství. Oblohu zakryla křídla draků, pod nimiž zuřila bitva, jakou ještě Trojvodí nevidělo. Díky velké pomoci se povedlo Jurajovi útok odrazit. Skřetí síly utrpěly vážné ztráty a zdálo se, že minimálně na několik let bude klid.

Dvě noci po velkolepém vítězství navštívil Juraje posel. Nabídka byla příliš lákavá, území dvou už skřety dobytých knížectví za život Jurajova bratra a spojenectví. Trojvodí mělo pro skřety velký význam, bylo totiž cestou dále na sever, a tak to pro ně nebyla velká cena. K Jurajově obhajobě se musí dodat, že dlouho váhal, dlouho vedl vnitřní boj, ale druhá nabídka, ve které ještě přibyl mocný arvedanský artefakt, rozhodla.

Pozval svého bratra na malý lovecký hrádek v severním cípu Trojvodí a tam nic netušícímu Filiposovi vbodl nůž do srdce.

Filipos dostal strašlivý strach, že jeho bratr ublíží i Naramien, hrozně si přál, aby mohl svou lásku ještě alespoň jednou políbit, aby ji mohl ochránit před Jurajem a dalšími nástrahami krutého světa. Poprvé zapochyboval nad spravedlností Sedmnácti bohů, dostal strach, že se již se svou milou nikdy více neseťká. Právě to ho vedlo, že utekl před posledním soudem a začal se ukrývat ve Stínovém světě. Jeho duše krom samotného útěku a odmítnutí cesty k Lamiusovu soudu nebyla zatížena žádnými těžkými hříchy, právě naopak kdyby neutekl, dozajista by byl souzen velice kladně, a tak se na rozdíl od ostatních „temných“ duchů dostal do krajin bytostí dobra. Brzy ale věděl, že tudy cesta za jeho milou nevede a začal hledat jinde. Jeho cesta vedla do čím dál temnějších částí Stínového světa, až se dostal

do míst obývaného těmi nejhoršími a nejstrašnějšími nestvůrami. Měl pevnou vůli a velké odhodlání, takže neuhnul a dostal se do míst, odkud již nebylo návratu. Ztratil se, ztratil se přese všechny svoje velkolepé schopnosti, přes svůj talent.

V děsuplných „končinách“ světa stínů zůstal uvězněn celé věky. Mezitím se jeho duše změnila. Deformovala se ze vsudypřítomných okolních hrůz. Až jednou našel skulinky mezi světy. Našel možnost, jak se dostat zpátky do Přírodní úrovně. Vrhł se na svou oběť a vypudil duši z jejího těla. Nebránila se ani příliš, její tělo totiž bylo k tomu připraveno mocným nekromantem Samariem.

Začátek Filiposovy druhé pouti Přírodní úrovní byl jeden šok za druhým. Objevil se v ženském těle, stal se z něj netvor, jakým vždy pohrdal. Od jeho smrti uběhlo přes tisíc let, lendorší králové dobývali Taru a Trojvodí zmizelo z mapy. Ve Stínovém světě přestal vnímat čas a tak pro něj bylo největší ranou vědomí, že se již nikdy nesetká s Naramien.

Zprvu chtěl se vším skončit, ale dostal ohromný strach z toho, jaký trest by ho stihl. Měl strašlivý strach, že jeho trest by byl podobný pobytu ve Stínové světě a tak se podřídil nekromantově vůli. Nebyl jeho prvním upírem, a tak se měl od koho učit. Jeho schopnosti velice rychle rostly. Neuvěřitelnou rychlostí se z něj stal vyšší upír.

Jsou tomu dva roky, co svedl boj o svou trhlínu se Samariem. Vyhrál a byl odmrštěn na jih, na Taru. Usadil se v Albireu, kde se snaží nevzbuzovat pozornost. Živí se výrobou a prodejem slabších magických předmětů.

Filipos je velice nešťastný se svou nastalou existencí. Nenávidí své tělo, ale ještě více nenávidí sám sebe. Hrozně by si přál vrátit čas do dob své smrti a rozhodnout se jinak. Sám po sobě v duchu plive. Stydí se, že žije na úkor jiných, že jako parazit vysává krev, ale jeho strach z rozsudku, který podle něj musí být ten nejhorší možný, je větší, než jeho opovržení sebou samým.

Filipose lze vidět v Malé čtvrti v jeho krámku „U rudé lilie“. Nese nyní jméno Elizaběta. Má půvabné tělo, které snad ve všech mužích vzbuzuje touhu, ale Filipos by se k ničemu takovému nikdy nesnížil. Přes svou podobu, kterou se bojí změnit, se pořád cítí jako muž. Jediné co, se vůbec k tomu nádhernému tělu nehodí, jsou stále smutné oči.

Nosí pohodlné šaty, bez zbytečných okras. Své dlouhé světlé vlasy si nechává volně padat přes ramena.

Filipos si dává pozor, aby jeho oběti neumíraly a snaží se vybírat lidi co možná nejvíce škodící společnosti. I přesto velice těžce nesl, když jeden městský raubíř nepřežil jeho noční návštěvu.

Ještě víc jej ale deprimuje, že se do jeho blízkosti nastěhovala dívka, připomínající mu snad vším Naramien. Svým vzhledem i svým chováním v něm vzbuzuje obrovskou touhu, která ale nemůže nikdy vzhledem k jeho tělu dojít naplnění a zároveň mu tak tím připomíná jeho prokletí. Každý rozhovor s ní je pro něj slastí a utrpením v jednom. Je možné, že to Filipos jednou nevydrží a raději ji zabije nebo se odstěhuje někam dál. Je napůl šílený a je jen otázkou času, kdy svou upíří podstatu přestane být chopen skrývat.

Není pravdou, že se Filipos již nemůže s Naramien setkat. Z té se totiž nějaký čas po jeho smrti stal úžasný žlutý drak a teď žije na jihu, v Tarosu. Jejich setkání, kdyby se poznali, by bylo více než zajímavé.

S postavami se nejspíše setká ve svém krámku „U rudé lilie“ nebo si možná některou z nich, pokud má špatnou tvárnost, vybere za svou oběť. Filipos má totiž zvláštní schopnost, vidí jakousi auru kolem každé myslící bytosti, podle níž pozná její tvárnost. Tu svou vidí hodně špatně...

povolání: mág

povolání: theurg